

Ἐνῶ τὰ πάντα φλέγονται σ' Ανατολή καὶ Δύσι,
 κ' ἔδω γὰρ τοὺς συνδυασμοὺς
 νοιώθουν ψυχῆς ἀναδρασμοὺς,
 κ' ὁ Πάλληξ μὲ τὸν Γούναρη καυγὰ θὰ κοπαρντίση.

Εὐπνοὸν πειναλέοι
 κ' ἔκ πείνης βουβοὶ
 καὶ κρᾶζουσι: εἶο!

Καὶ τέτοια μᾶς λέει
 παρήγορα λόγια
 μιὰ νέα μας τζόγια.

Ὁ φίλοι, μὴν κλαίτε,
 κ' ἂν ἔπωσ μοὺ λέντε
 τῆς πείνας φοβάτε,
 οἷς στέλλω νὰ φάτε.

Ἐλλάς προσφιλέη,
 ἐγώμαι γιὰ σένα...
 ὁ σίτος πολλὸς
 ἀρκεῖ καὶ γιὰ μένα.

Πολὸ μὲ πειράζει
 νὰ νοιώθης μαράσι
 γιὰ πείνα καὶ πόνο.

Κ' ἂν θὰν μὲ πληρώσης,
 μὲ νέας πιστώσεις
 ἐγὼ σὲ πιστώνω.

Ρωμῆέ μου χρυσέ,
 ποὺς ξέρει γιὰ σὲ
 τί κληρὸς θὰ λάχῃ.

Εἶδάν, Βουλγαρία,
 ἐσθ σωτηρία
 κ' ἑλπίς μας μονάχη.

Κάτενο ὄρακα λίμα
 ἴστην ἔβρα ρέμα.

Κ' ἂν μαίνεται πόλεμος,
 πλὴν ἄροτρον σῦρει
 ὁ πάλαϊ Τριπτόλεμος,
 καὶ τρέχει νὰ σπείρῃ.

Ὁ κόσμος καὶ πάλι
 ἴσθ πρότω του κέφι,
 καὶ δόξα μεγάλη
 τοὺς γέροντας στέφει.

Χαρήτε, χαρήτε,
 καὶ πάντες θαρραίτε
 σὲ τοῦτων τὸ θάρρος.

Ποὺ τίγρεις δομάσει,
 κ' ἔμπρός του τρομάσει
 τῆς πείνας ὁ Σάρος.

Ἐμπρός, Παρικλέτο,
τοὺς γέροντας φαλέτω
καθέννας των βλάμη.

Πολλὰ ποιησάμενοι
καὶ νῦν μαχεσάμενοι
πρὸς τῶσας Δυνάμεις.

Ἐχόρτασαν νίκας,
κί' ἐπλήρωσαν σίτου
κανὰς ἀποθήκας
παντὸς συμπολίτου.

Διόπερ κί' ἔμαις
ἐκ πείνης ὄμεις
σωθέντες καὶ τώρα.

Ἐγνώσωμεν γέροντας
ἀφ' ὧνως προσφέροντας
τῆς Δημήτρος δῶρα.

Π.—

Τώρα τὸν ρυθμὸν θ' ἀλλάξω
καὶ σ' ἐπλήθη θ' ἀλαλάσω.
Πάει πέρασος κί' ἡ πείνα,
ἔπηρε γρήγορο ποδάρι,
λένε καὶ σ' τὴν Ἐλευσίνα
πῶς ἐφότρωσε σιτάρι.

Δὲν θὰ παῖξῃ ταμπουρά
ἢ κοιλιά μας... τί χαρά!
Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει,
κί' ὁ παρὰς παντοῦ σπανίζει,
κί' ἔνας ποντικὸς χορεύει
καὶ μιὰ γάτα μαγειρεύει,
κί' ἔμεις ἔχομε φωμί,
δέξα, θράμαδος, τιμῆ.

Φ.—

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει
καὶ τὸ Σόμπαν μπουμπουνίζει,
καὶ Κουβέρνα, ποῦχουν ἔνοσταις
καὶ μεγάλας συλλογαίς,
πήταις τρῆν κολοκυθένιας
καὶ προσμένου ἐκλογαίς.

**Ψάλλουν μαζὶ
κί' οἱ δὲ ῥο χαζοί.**

Ἐστὼν Ρωμηθὸν τὴν κατὰμαυρὴν ῥάχην
περπατώντας ἢ Πείνα μονάχην
μελετᾷ τὰδεῖνα τῶν στομάχων
καὶ στερᾶνι σ' τὴν κόμην φορεῖ,
καμωμένο μὲ κάμποσα στέχρα,
πεθ' τὰ ἔφραναν νέγρας καιροί.

Ἐστὼ Σκουλοῦδῃ τὸ σπῆτι καὶ πάλι,
ποῦχαι κίηνσι τώρα μεγάλη,

Ξαναπᾶν τῆς Ἀντάντ οἱ Μίνιστροί
καὶ μιὰ νότα καινούρια κρατοῦν,
κί' ἐρεθίζου τοὺς γέροντας οἱ στροί
κί' ἐν θυμῷ τοὺς Μίνιστροὺς κιντοῦν.

Ἐνθ' τώρα τοὺς ἔστρεψε νίκη
νέα νότα καὶ πάλι... τί φρικτῆ!
Ἐστῆς Ἑλλάδος τὰ πάνωπλα χάλια
τῆς Ἀντάντ νέα νότα κυλά,
καὶ γερόντων γανόνει καφάλια,
πλήν καὶ νέων γανόνει μαγά.

Τι νὰ θέλουμε τάχα μὲ τούτην;
μήπως πάλι μυρίζῃ μπαροῦτι;
Ἀποροῦντες κυτάξου τοὺς τοῖχοι,
τῆς Ἀντάντ οἱ μεγάλοι βρυγμοί
δὲν ἀφίνου τοὺς γέροντας ἡσυχούς
νὰ σκεφθοῦν κί' ἐκλογαίς μιὰ σιγμῆ.

Ἐστοῦ μεγάλο πολέμου τὴν βράσι
κί' ἐκλογῶν σωτηρίων τὴν δράσι
περπατεῖ μιὰ νότα καινούρια
καὶ φαλάκρας λευκαίς γαρφαλά,
καὶ τῆς βράσι, σὰν πρῶτα σὲ φούρια
καὶ τρεχάματ' ἀρχίζου πολλά.

Ἄχ! Ἀντάντ, Ἐφιλάτη γερόντων,
ἄνω κάτω τὸ σκάφος φερόντων,
ὁ καιρὸς δίχως νότας ἄς τρέξῃ,
μὴ τῶν γέροντων χαλὰς τὸ μαλά,
τοῦ Δακίμερῃ προσμένου τῆς ἐξῆ
γὰ νὰ κάνουν μεγάλο καλό.

Ἐως τότε, κυρία, καρτέρει
καὶ θὰ ἔθῃς τί θὰ φτερίζου οἱ γέροι,
ἔως τότε παρατα τοὺς γέροντας
ἔστῃς βοσκαίς τῆς Ἀρχῆς δὲ πηδοῦν,
κί' ἀπὸ νότας βαρεταίς ἐλευθέρους
ἀφησέ τους τῆς κάλταις νὰ δοῦν.

Μὰ κί' ἔμεις, οἱ γνωστοὶ φαμφαρόνοι,
μὲ δαήσις προσκλινομεν γόνου.
Πάφε πιά, μὴν τοὺς τρέψῃ τὰ σιχότια,
μ' ἐκλογαίς ἄς ξεχάσουν λιμοῦς,
δὲν μποροῦν καὶ τοῦ Πίγκυ καταπότια
σὰν κί' αὐταίς νὰ τοὺς δώσουν χυμοῦς.

**Καὶ καμπόσις ποιουλταίς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγουλταίς.**

Ἐὸ Κινηματογράφος, ὁ θαυμαστός Ἀπόλλων,
ποῦναι τρυφῇ μεγάλη καὶ μιὰ τέρφος ἔλων,
τὴν νέαν ἐβδομάδα ὑπόσχεται καινιας
πολλάς καὶ διαφόρους κί' ἀληθινὰ σπανίας,
καὶ θὰ μᾶς καταπλήξῃ μὲ κᾶτι νέα δράματα,
ὅπου θὰ ταναγγεῖλη μὲ πλοῖσια προγράμματα.